

[Poul Møller.]

right. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde 1937, men hvorfor skriver så „Arbejderbladet“ og hvorfor siger så det ærede medlem hr. Aksel Larsen i marts 1938, at det er noget, der vedrører arbejdet, det kommer ikke offentligheden ved? Kunne man ikke dengang — i 1938 — have meddelt offentligheden: vi har ingen forbindelse med ham, har afbrudt kontakten med Danmarks kommunistiske parti, så vi ved intet om ham længere. Meddelelsen til offentligheden i marts 1938 kan altså kun have virket — eller måske ikke „kun“, den har i hvert fald virket — vildledende for hele undersøgelsen, for hele forsøget på at finde ud af, hvor Arne Munch-Petersen skulle være henne.

Det forekommer sikkert mange medlemmer af dette høje ting meget mærkeligt, at vi får at vide, at en sekretær i Komintern forlader Komintern, afbryder forbindelsen, og derefter hører man intet videre til den pågældende sekretær. Hvis socialdemokratiet eller andre partier havde sekretærer i internationale organisationer, der forsvandt, ville vi spørge, hvor manden bliver af: Kommer du hjem igen eller kommer du ikke hjem igen? Hvad skal vi sige til din mor, som kommer og spørger, hvad vil du i fremtiden? Er det, fordi du går over i andet arbejde, eller bryder du med kommunismen, fordi du ikke er kommunist længere? Var det et politisk skisma, der foregik mellem Arne Munch-Petersen og det kommunistiske parti, eller var det måske et politisk skisma mellem Dimitrov og Arne Munch-Petersen? Det vil man dog uvægerligt spørge om på det tidspunkt, kontakten afbrydes. Man ville dog interessere sig for, hvorvidt manden vender tilbage, om det hele blot ophører og man skal udpege en ny kontaktperson.

Derfor tror jeg, at vi og det høje ting må tage denne redegørelse for det, den er. Vi er klar over, at det ærede medlem intet mere vil fortælle os i dag om dette spørgsmål. Vi kan derfor konstatere, at Danmarks kommunistiske parti intet har gjort for at få kontakt med sin tidligere repræsentant i Komintern, med et tidligere medlem af dette høje ting, med den danske statsborger Arne Munch-Petersen.

Slutningen af det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale antyder muligheden af, at en mand i arbejderbevægelsen kan forsvinde, uden at han af den grund behøver at være død. Jeg tror, vi kan sige, og vi vist alle kan erkende i dette ting, at det er en afgrund mellem to kulturopfattelser, vi her står

overfor; på den ene side: en mand forsvinder; ingen spørger til ham, og ingen skal spørge til ham; på den anden side: vor opfattelse af demokrati, af retsvæsen. Jeg tror, vi kan give den gamle kommunistiske forfatter Nordahl Grieg ret, når han sagde under besættelsestiden:

„Der fødtes i os en vished, at frihed og liv er eet,
så enkelt, så uundværligt som menneskets åndedræt.“

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg sidder som interesseret tilhører og vil gerne rette det spørgsmål til det ærede medlem hr. Aksel Larsen: Hvorfra kom den meddelelse fra Arne Munch-Petersen? Var det en meddelelse fra hans opholdssted i Rusland, eller hvorfra stammede den?

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Det var et brev fra Arne Munch-Petersen tilsendt på sædvanlig måde gennem det officielle postvæsen. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Fra Rusland?). Ja, ja, hvad forestiller den højtærede minister sig? (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Jeg synes blot, det er mærkeligt, at det går igennem.). Jeg kan ikke gøre for, at den højtærede finansminister er, må jeg sige det med et meget svagt udtryk, så åndssvag, at han ikke tror, der kan komme post fra Rusland hertil.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller har jeg kun den oplysning, at det „Arbejderbladet“ i 1938 har skrevet, ikke på nogen som helst måde har virket vildledende på nogen undersøgelse. Disse undersøgelser var nemlig ikke sat i gang på grundlag af, hvad der stod i „Arbejderbladet“.

Iøvrigt kan jeg ikke se, at det kommunistiske parti havde nogen som helst beføjelse til, efter at Arne Munch-Petersen, om jeg så må sige, havde opgivet sit arbejde for partiet, at gå til myndighederne og sige: nu forlanger vi, I skal foretage en undersøgelse. Jeg gentager til det ærede medlem hr. Poul Møllers oplysning, at jeg havde givet alle de oplysninger, jeg var i besiddelse af, til Arne Munch-Petersens nære pårørende, at jeg senere havde rådet dem til at gå til de danske myndigheder for at lade ham efterlyse, det være sig i Sovjetunionen eller andre steder, og at jeg ikke siden har fået oplysninger og derfor ikke siden har kunnet give nogen. Jeg håber, at dette nu er trængt ind til det ærede medlems bevidsthed.